

רשומות

הצעות חוק

19 ביולי 1976

1254

כ"א בתמוז תשל"ו

עמוד

350	חוק לתיקון פקודת שפיכתם של שמנים לתוך מי הים (מס' 3), תשל"ו—1976
351	חוק שירות התעסוקה (תיקון מס' 4), תשל"ו—1976
353	חוק הפיק"ח על מעונות (תיקון), תשל"ו—1976
354	חוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 24), תשל"ו—1976
355	חוק התכנון והבניה (הוראת שעה), תשל"ו—1976

**חוק לתיקון פקודת שפיכתם של שמנים לתוך מי הים (מס' 3),
תשל"ו-1976**

1. בסעיף 3 לפקודת שפיכתם של שמנים לתוך מי הים, 1936 (להלן - הפקודה), במקום "מאה וחמישים אלף" יבוא "שלוש מאות שבעים וחמישה אלף".	תיקון סעיף 3
2. בסעיף 33 (2) לפקודה, במקום "עשרים וחמישה אלף" יבוא "ששים ושנים אלף וחמש מאות" ובמקום "חמישים אלף" יבוא "מאה עשרים וחמישה אלף".	תיקון סעיף 33
3. בסעיף 5 (4) לפקודה, במקום "עשרים וחמישה אלף" יבוא "ששים ושנים אלף וחמש מאות".	תיקון סעיף 5

דברי הסבר

ראשונה ועל 50,000 לירות לעבירה חוזרת. מוצע להע-
מיד קנסות אלה על 62,500 לירות לעבירה ראשונה
ועל 125,000 לירות לעבירה חוזרת.

קנסות אלה הם קנסות מקסימום, והשר רשאי לקבוע
בצו קנסות נמוכים מאלה, בהתחשב בנפח כלי השיט,
במקום ביצוע העבירה ובנסיבות אחרות.

סעיף 3 סעיף 5 (4) לפקודה מורה כי העונש המוטל
על המסרב לנהל פנקס נפט, או מנהל אותו
שלא לפי החובות הקבועות לכך בתקנות, הוא קנס
25,000 לירות.

בשים לב לחשיבות שבניהול פנקסי הנפט, לצרכי
פיקוח, מוצע כי דין העובר עבירה על סעיף זה יהיה
קנס שלא יעלה על 62,500 לירות.

סעיף 1 הקנס המקסימלי בשל עבירה של שפיכת
שמן לים הועמד על 150,000 לירות כאשר
הפקודה תוקנה בשנת תשל"ג; עתה מוצע להעמידו על
סך 375,000 לירות. העלאה זו באה בעקבות הפיחותים
ועליית המדד שאירעו בשנים האחרונות.

קנס בשיעור מתאים עשוי להרתיע מלעבור על הור-
אות הפקודה, והוא מתחייב גם לנוכח העובדה כי עסקי
הספנות בכלל, והובלת הדלק במכליות בפרט, מתנר-
הלים במישור כלכלי בין-לאומי, והקנסות משתלמים
בוזלקם הגדול בהמרת מטבע חוץ. מן הראוי איפוא
להשוות את גובה סכומי הקנסות המקובלים
כיום בארצות אחרות בעולם.

סעיף 2 סעיף 33 (2) לפקודה מורה כי שיעור הקנס
הקבוע בצו של שר התחבורה לכל עבירה
של "ברירת קנס" לא יעלה על 25,000 לירות לעבירה

1 ע"ר 1936, חוס' 1, עמ' 216; ס"ח תשכ"ו, עמ' 42; תשל"ג, עמ' 2.

חוק שירות התעסוקה (תיקון מס' 4), תשל"ו-1976

1. בכל מקום בחוק שירות התעסוקה, תשי"ט-1959: (להלן - החוק העיקרי), שבו נאמר "לשכת עבודה" יבוא "לשכת שירות התעסוקה".
2. אחרי סעיף 4 לחוק העיקרי יבוא:

"פטור ממסים 4א. לענין חובת תשלום מסים, אגרות ותשלומי חובה אחרים דין שירות התעסוקה כדין המדינה".
3. בסעיף 17 לחוק העיקרי, במקום "באישור שר העבודה ובמסגרת התקן שאישר" יבוא "במסגרת הווקן שאישר שר העבודה", ובסופו יבוא "מינוי עובדים למשרות שהודעה עליהן פורסמה בווקנות טעון גם אישור שר העבודה".
4. בסעיף 23 לחוק העיקרי, בסופו יבוא "כן רשאי השר לקבוע לשכות אזוריות ומתור-זיות של שירות התעסוקה ולאחד לשכות אזוריות ללשכות מחוזיות".
5. בסעיף 27 לחוק העיקרי -
 - (1) אחרי "ליד כל לשכת שירות התעסוקה תהיה מועצת לשכת שירות התע-סוקה" יבוא "אך רשאי שר העבודה לאחר התייעצות עם מינהלת שירות התע-סוקה לקבוע מועצה אחת למספר לשכות שירות התעסוקה";
 - (2) המלים "המפורטות בתוספת הראשונה" והסיפה המתחילה במלים "שר העבודה רשאי" - יימחקו.

דב"י הסדר

מינהלת השירות בלבד. לגבי עובדים בדרג הבכיר של שירות התעסוקה, שמשרותיהם פורסמו בתקנות, יהיה מינויים טעון אישורו של שר העבודה. סעיפים 23 ו-27 לחוק העיקרי מורים 4 ו-5 לאמור: 23. השר, בהמלצת השירות או לאחר התייעצות אתה, יקים, בצו שיפורסם ברשומות, לשכות עבודה של שירות התעסוקה ויקבע תחום שיפוטן, ורשאי הוא, באותה דרך, להכיר בלשכות עבודה קיימות כלשכות עבודה שהוקמו על פי חוק זה, וכן לבטל לשכות עבודה או למזן. 27. ליד כל לשכת עבודה תהיה מועצת לשכת עבודה; סמכותה, הרכבה, דרך הקמתה, מספר חבריה ותקופת כהונתה ייקבעו בתקנות השירות, ובלבד שבמועצות ליד לשכות העבודה המפורטות בתוספת הראשונה יהיו נציגי עובדים ומעבידים שווה בשווה והיושב ראש יתמנה על ידי שר העבודה. שר העבודה רשאי, לאחר התייעצות במור-עצת השירות, להוסיף על התוספת ולגרוע ממנה.	סעיף 1 מאחר ובציבור השתרש הנהגו לכנות את לשכות העבודה בשם "לשכות שירות התע-סוקה" מוצע לאמץ את הנהגה בחוק. סעיף 2 מאחר ששירות התעסוקה הוא תאגיד ציבורי שהוקם בחוק, ותקציבו מהווה חלק מתקציב המדינה המאושר, מוצע לקבוע הוראה שלפיה הוא יהיה פטור מחובת תשלום מסים, אגרות ותשלומי חובה אחרים, כנהוג לגבי תאגידים מסוג זה. סעיף 3 סעיף 17 לחוק העיקרי ענינו מינוי עובדים שאינם חברי המינהלה, וזו לשונו: "יתר עובדי שירות התעסוקה יתמנו על ידי מינהלת השירות באישור שר העבודה ובמסגרת התקן שאישר; המינוי יהיה לפי הכללים הקבועים למינוי עובדי המדינה, בשינויים המחוייבים לפי הענין." לגבי עובדים שאינם בדרג הבכיר של שירות התע-סוקה, המתמנים במסגרת התקן שאישר שר העבודה, מוצע, לשם פישוט הליכי המינוי, כי הוא ייעשה בידי

1 ס"ח תשי"ט, עמ' 32; תשכ"ט, עמ' 77; תשל"א, עמ' 80; תשל"ג, עמ' 261.

"(ב) שר העבודה רשאי לקבוע בתקנות סוגי מעבידים, אשר עם קבלת דרישה למסירת פרטים לגבי עובדים שמעביד זקוק להם ושלא חלה עליהם זיקת חובה על פי חוק זה, יהיו חייבים, תוך שבעה ימים מיום קבלת הדרישה, להמציא ללשכת שירות התעסוקה המוסמכת את הפרטים הנדרשים כאמור."

37. מעביד המוסר הודעת פיטורים לעשרה עובדים או יותר בעת ובעונה אחת חייב למסור באותו זמן הודעה על הפיטורים ללשכת שירות התעסוקה המוסמכת; לענין חוק זה יראו מסירת הודעת פיטורים לנציגות עובדים כמסירה לעובד שאותו היא מייצגת."

"הודעה על פיטורים"

8. בסעיף 79 לחוק העיקרי, במקום "אלפיים וחמש מאות לירות" יבוא "חמשת אלפים לירות", ובמקום "חמש מאות לירות" יבוא "אלף לירות".

דברי הסבר

בנוסחו הקיים עוסק הסעיף בעובדים יחידים, ואין בו כדי לאפשר ללשכה למצוא מקום עבודה לעובד מפורט. התיקון המוצע עוסק בפיטורים של עשרה עובדים או יותר, ולפיו יהיו בידי הלשכה הנתונים הדרושים למציאת עבודה למפורטים מיד עם מסירת ההודעה על הפיטורים לעובדים, עוד לפני גמר העבודה בפועל.

סעיפים 79 ו-80 לחוק העיקרי מורים 8'19 לאמור:

"79. המנהל או המקיים לשכה פרטית בניגוד לסעיפים 63 או 64, או מי שעבר על איטור על פי סעיף 65, וכן מי שאחראי למעשה לפעולות לשכות כאמור, דינו - מאסר ששה חדשים או קנס אלפיים וחמש מאות לירות וקנס חמש מאות לירות על כל עובד שלגביו נעברה העבירה.

80. מי שעבר אחת העבירות האלה:

(1) הפריע לאדם להשתמש בסמכויותיו לפי סעיפים 73, 74 או 75;

(2) לא מסר הודעה בהתאם לסעיף 37;

(3) עבר על צו בקשר ללשכה פרטית, או לא קיים תנאי מהתנאים שנקבעו על ידי השר לפעולות לשכה פרטית לפי הסעיפים 64 עד 66,

דינו - קנס אלף מאתיים וחמישים לירות."

התיקונים המוצעים באים לשחזר את שירות התעסוקה מהמסגרות הפורמליות הקיימות ולאפשר את התאמת הלשכות לנסיבות המשתנות, אולם הכלל של נציגות שוות לעובדים ולמעבידים יחול בכל הלשכות, ולא רק באלה המנויות בתוספת הראשונה.

סעיף 6 לאור הנסיון שנצטבר בשירות התעסוקה במתן שירות לסוגי עובדים שלא חלה עליהם זיקת חובה, נמצא כי אין בידי השירות הידיעות הדרושות לשם שליחת עובדים אלה לעבודה. האמור חל במיוחד על קליטה תעסוקתית של עולים חדשים במקצועות אקדמאיים וניהוליים.

לכן מוצע כי מעביד מסוג שקבע שר העבודה בתקנות, הזקוק לעובד שזיקת חובה אינה חלה עליו, יודיע על כך ללשכת שירות התעסוקה המוסמכת, ובלבד שקיבל דרישה לעשות כן. לא יהיה בכך כדי להרחיב את זיקת החובה הקיימת.

סעיף 7 סעיף 37 לחוק העיקרי מורה לאמור:

"37. מעביד חייב להודיע על גמר עבודתו של עובד החייב בויקה ללשכת עבודה שעבד אצלו ששה ימים רצופים, וההודעה תימסר, תוך 10 ימים מיום גמר העבודה, ללשכת העבודה המוסמכת, ובעבודה ארצית - למינהלת השירות."

9. בסעיף 80 לחוק העיקרי -

- (1) בנוסקה (2), במקום "לסעיף 37" יבוא "לסעיפים 36 או 37";
- (2) בנוסקה, במקום "אלף מאתיים וחמישים לירות" יבוא "אלפיים וחמש מאות לירות".

ביטול התוספת הראשונה

10. התוספת הראשונה לחוק העיקרי - בטלה.

דברי הסבר

סעיף 10 בתוספת הראשונה מפורטות 31 לשכות אשר, לפי סעיף 27 לחוק, יש בהן ייצוג שווה לעובדים ולמעבידים, ושר העבודה ממנה את היושב ראש. כפי שהוסבר לגבי סעיף 5 (2) לעיל, כלל זה יחול מעתה מכוח החוק על כל לשכות שירות התעסוקה.

מוצע להכטיל את העושים הכספיים ולהוסיף בסעיף 80 הוראה שלפיה א' מסירת הודעה על פי סעיף 36 תהווה עבירה שבצידות העונש הקבוע בסעיף 80 האמור.

חוק הפיקוח על מעונות (תיקון), תשל"ו-1976

1. אחרי סעיף 9 לחוק הפיקוח על מעונות, תשכ"ה-1965, יבוא:

9א. הוכח לבית המשפט שמעון אינו מקיים תנאי מהתנאים שנקבעו בחוק זה או בתקנות או ברשיון על פיו, רשאי הוא, בין אגב הרשעה בעבירה על פי חוק זה ובין בדרך אחרת, לצוות על סגירת המעון, ולהורות בצו על דרך ביצועו.

דברי הסבר

התברר, גם בבתי המשפט, כי במקרים מסויימים יש צורך, לטובת התוסים, לסגור את המעון, וכי העונש שהוטל על מנהל המעון אינו מביא לסגירת המעון. מוצע, כי בית המשפט יוכל לצוות על סגירת המעון, בין אגב הרשעה בעבירה לפי סעיף 9 לחוק ובין שלא אגב הרשעה, עם מתן הוראות על דרך הביצוע, תוך דאגה לחיוב סים ושמירת זכויותיהם.

סעיף 9 לחוק הפיקוח על מעונות, תשכ"ה-1965, קובע את עונשו של מעובר על הוראה מתוראות החוק או תקנה שהותקנה על פיו, ומעמידו על ששה חדשי מאסר, אך לא ניתנה בו סמכות בידי בית המשפט לצוות על סגירת מעון שאינו מקיים תנאים שנקבעו בחוק, בתקנות או ברשיון שניתן לפי החוק.

1 ס"ח תשכ"ה, עמ' 48.

חוק הביטוח הלאומי (תיקון מס' 24), תשל"ו-1976

1. סעיף 226 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], תשכ"ח-1968: (להלן - החוק העיקרי) - בטל.

תיקון סעיף 226

2. בסעיף 29 לחוק העיקרי, במקום סעיף קטן (א) יבוא:

תיקון סעיף 29

"(א) הובא לקבורה בישראל אדם שנפטר בישראל או תושב ישראל שנפטר בחוץ לארץ, ישלם המוסד - לחברה קדישא, לרשות מקומית, למוסד ציבורי אחר או לכל אדם המורשה כדין לעסוק בקבורת נפטרים - שטיפלו בקבורת המת, דמי קבורה בסכומים ולפי תנאים ומבחנים שנקבעו בתקנות באישור ועדת העבודה של הכנסת."

3. אחרי סעיף 137ב לחוק העיקרי יבוא:

הוספת סעיף 137

137. נפטר אדם שהיתה משתלמת לו קיצבת זקנה, קיצבת שאירים, קיצבת נכות מעבודה שדרגתה 50% לפחות - קיצבת תלויים או קיצבת נכות, ישולם למי שהיה בן-זוגו בשעת מותו, ובאין בן-זוג - לילדו כהגדרתו בסעיף 5, סכום השווה לשכר הממוצע.

"מענק במקרה פטירה"

4. תחילתו של חוק זה ביום ז' בתשרי תשל"ו (1 באוקטובר 1976).

תחילה

דברי הסבר

מוצע להקטין את המענק ולהעמידו על גובה השכר הממוצע במשק. מצד אחר, מוצע לשלם את המענק בשל נפטרים שבעת פטירתם היו נכי עבודה של 50% ומעלה, לתלויים בנספגע עבודה, ולנכים שאינם נכי עבודה.

זהו נוסחו של סעיף 226, שמוצע לבטלו:

"226. נפטר אדם שהיתה משתלמת לו או בעדו קיצבת זקנה או קיצבת שאירים ישולם לשאיריו סכום השווה לקיצבת האחרונה ששולמה לו או בעדו, כפול שש."

זהו נוסחו של סעיף 29 (א), שמוצע להחליפו:

"(א) הובא לקבורה בישראל אדם שנפטר בישראל או תושב ישראל שנפטר בחוץ לארץ - ישלם המוסד, לרשות המקומית או למוסד הציבורי שטיפלו בקבורת המת, דמי קבורה, בסכום ולפי שיטה שנקבעו בתקנות באישור ועדת העבודה של הכנסת."

המוסד לביטוח לאומי הגיע להסכם עם חברות קדישא העיקריות, שלפיו מתחייבות החברות, החל מיום ז' בתשרי ר' תשל"ו (1 באוקטובר 1976), שלא לגבות אגרת שירות תים להקמת מצבה, או כל תשלום אחר, אם כוצעה הקבורה בתנאים המפורטים בהסכם. התיקון המוצע בא להרחיב את המסגרת החוקית להתקנת תקנות שתאפשר לשר העבודה לקבוע בתקנות את הסכומים ואת ההסדרים המתחייבים מההסכם.

לפי סעיף 226 לחוק משלם המוסד לביטוח לאומי לשאיריו של נפטר ששולמה לו בחייו קיצבת זקנה או קיצבת שאירים מענק בגובה השווה לקיצבת האחרונה ששולמה לנפטר, כפול שש.

מטרת המענק היתה בעיקר לפצות את המשפחה על הוצאות קבורה ששילמה לחברה קדישא, ובכלל זה אגרת שירותים להקמת המצבה, ומכיון שמיום תחילת ההסכם היתה המשפחה פטורה מתשלום כלשהו לחברה קדישא

1 ס"ח תשכ"ח, עמ' 108; ה"ח 1244, תשל"ו, עמ' 263.

חוק התכנון והבניה (הוראת שעה), תשל"ו-1976

1. על אף האמור בסעיף 12 (ב) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965: (להלן - חוק התכנון), יהיה רשאי שר הפנים להאריך בצו את התקופה האמורה באותו סעיף, לתקופה נוספת שתסתיים לא יאוחר מיום ד' באדר תשמ"א (11 בפברואר 1981) או בתום חמש שנים מהיום שבו נכיל השטח הנדון בו בתחום רשות מקומית, הכל לפי המאוחר.
2. הליכים שהוחל בהם לפני הועדה המחוזית כהתאם לסמכויותיה לפי סעיף 12 לחוק התכנון, לגבי שטחי שצו שר הפנים לפי סעיף 1 חל עליהם, ימשיכו בהם, החל מהיום שבו ניתן הצו, מן והשלב שאליו הגיעו ביום י' באדר א' תשל"ו (11 בפברואר 1976), והתקופה שמאותו יום ועד ליום שבו ניתן הצו (להלן - תקופת הביניים) לא תבוא במנין לענין הליכים אלה.

דברי הסבר

אף היא חלפה ועדיין קיימים שטחים בהם יש צורך להמשיך ולהעניק לועדות מחוזיות סמכות לפעול גם כועדות מקומיות.

מטרת החוק המוצע היא לאפשר לשר הפנים להאריך בצו סמכויות אלה לתקופה נוספת; החוק יקבע גם הוראות מעבר לגבי תקופת הביניים שבין תום תקופת התארכה הראשונה ועד תחילת תקופת התארכה הנוספת.

חוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, מעניק לועדות מחוזיות, ביחס לשטחים שאינם מוכרזים כמרחבי תכנון מקומי או מרחבי תכנון מיוחד, גם סמכויות המצויות ביד ועדות מקומיות, אולם לגבי שטח מן השטחים האמורים הנכלל בתחום רשות נוקמית, הוגבלו סמכויות אלה של הועדות המחוזיות לתקופה של חמש שנים, עם אפשרות להארכתה על ידי שר הפנים בחמש שנים נוספות. שר הפנים פעל על-פי סמכות זו, אך התקופה המוארכת

בחמש שנים נוספות, ועדיין נותרו כיום, לאחר שחלפה גם התקופה הנוספת, שטחים הנכללים בתחום רשות מקומית אך אינם כלולים במרחב תכנון כלשהו. מוצע איפוא להעניק לשר הפנים סמכות להאריך את המועד של החלת סמכות הועדה המחוזית על שטחים אלה לתקופה נוספת שלא תעלה על חמש שנים.

סעיף 2 ביום י' באדר א' תשל"ו (11 בפברואר 1976) חלפה התקופה המוארכת שבה היו ועדות מחוזיות מוסמכות לפעול כועדות מקומיות בשטחים הנזכרים בסעיף 12 (א) לחוק. מוצע לכן שהועדות המחוזיות ימשיכו, החל מהיום שבו יוציא שר הפנים את הצו לפי סעיף 1 לעיל, בהליכי התכנון והבניה שהחלו בהם, לגבי שטחים שהצו חל עליהם, לפני שחלפה התקופה האמורה. המשך ההליכים ייעשה מן השלב שאליו הגיעו לפני שנסתיימה תקופה זו.

עוד מוצע כי תקופת הביניים מיום י' באדר א' תשל"ו (11 בפברואר 1976) ועד תאריך הוצאת הצו מאת שר הפנים, לא תבוא בחשבון לענין כל מועד הקבוע בחוק או בתקנות לעשיית פעולה במסגרת הליכים אלה.

סעיף 1 בסעיף 12 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965, נאמר: (א) כל שטח במחוז שאינו מרחב תכנון מקומי לפי סימן ג' או מרחב תכנון מיוחד לפי סימן ד', יהיה אף הוא מרחב תכנון נוקמי, ולועדה המחוזית של המחוז יהיו באותו שטח, בנוסף על סמכויותיה האחרות לפי חוק זה, כל הסמכויות שהיו לועדה המקומית אילו הוכרז השטח מרחב תכנון מקומי.

(ב) שטח כאמור שביום תחילתו של חוק זה או בכל מועד שלאחר מכן נכלל בתחומה של רשות מקומית, לא יחולו עוד עליו הוראות סעיף קטן (א) בתום תקופה של חמש שנים מיום תחילתו של חוק זה או מחיום שבו נכלל השטח בתחום רשות מקומית כאמור, הכל לפי המאוחר. שר הפנים יסמי, לגבי שטח פלוגי, להאריך את התקופה האמורה בחמש שנים נוספות.

בעת שנחקק החוק לא נצפתה האפשרות שכעבור עשר שנים יישארו שטחים שאינם בתחום התכנון של ועדות מקומיות, אולם המציאות היתה שונה. בשנת 1971 האריך שר הפנים, על פי הטמכות המסורה לו בסעיף 12 (ב) סיפה, את תקופת חכש השנים, לגבי שטחים מסויימים,

3. פעולה שעשתה ועדה מחוזית בתקופת הביניים לגבי שטח פלוני אשר צו שר הפנים לפי סעיף 1 חל עליו, והיה לה תוקף אילו לא נסתיימה התקופה שהאריך שר הפנים מכוח סעיף 12 (ב) לחוק התכנון, רואים אותה כאילו נעשתה כדין; אולם אין להשתמש בהוראות סעיף זה כדי לנקוט הליכים משפטיים או מינהליים לפי חוק התכנון על מעשה שנעשה בתקופת הביניים או על מחדל שנפסק בה.

דבריו הסבר

ניים, בתנאי שמכל בחינה אחרת נעשו הפעולות הללו כדין ושצו שר הפנים לפי סעיף 1 חל על השטחים שלגביהם נעשו פעולות אלה.
מוצע כי לא יועמד אדם לדין וכי לא יינקטו גזרי הליכים מינהליים בשל עבירה שעבר בתקופת הביניים.

סעיף 3 מאחר שתקופת סמכותן של הועדות המחריות לפעול כועדות מקומיות לגבי השטחים הנזכרים בסעיף 12 (א) לחוק נסתיימה ביום י' באדר א' תשל"ו (11 בפברואר 1976), מוצע להכשיר את הפעולות שעשו ועדות מחוזיות על פי סעיף זה בתקופת הביניים.